

Şamdanı Söndüren Hoşçakallar

— ferda'ca · 23 Haziran 2014

Başlar yaşam sorgusu

izsiz bir şiir repliğinde.

Alır sözler ceketini omuzuna.

Avuç içi kilometreler

dönüşüverir yumağa.

Vurur ayrılığın sogoğu

hüznü öper dudaklar.

Ölümcül denklem olur

çivi gibi

iki yüzlü tenhalar...

Gölgelerin boşluğunda

Çiftleşir durmaksızın

günah ve sevap

tükenir soluklar da.

Her çizgi

fısıldar kulağa

yavaşça bir merhaba !..

Kımıldar yaprak

yavař yavař...

Her yeni gün

bir fidan olur.

sürgün eyler acıyı

gürültüyle çıkar topraktan.

Savrulur hükümler

yankılanır

deprem etkisi ile.

Yıkıntılar arasından.

Dağılır yüzü

bulutların gecede.

Bakar durur yalan ile

sokak fenerinin

aymaz ellerine

Volta atar

güçlükle bir tabur.

Mavzer bakışlı

duvarsız bahçede.

Aksırır yürekler.

Talan olur bekleyişler

Sevgiyi büyüten

Gündüz sefalarında.

Son yıldız kırıntıları

Bağlanır sözlerle düne.

Anlamsızlaşır tüm harfler

izi kalır hoş/çakalların...

Ferda Özsoy.

Eflatun bir güneş beklerken, vişne çürüğü bir mehtap ağlar glikozlu fotoğraflarda...Pişmanlıklar damgasını vursa da göklere, kış düşmüştür artık şehrinize...Savaş çılgınlıkları atan kızılderi'nin trampeti çalar durur göğsünüzde...Efelerin çıplak dizleri vurdukça titretir ya yeri ;Titrer durursunuz sevdadan kırılmış mevsimlerde dizlerinizin üstünde..Vazodageceleyen bir ilk bahar, sadece şiirlerde mi çıkar karşınıza... Hüzünler filizi budanır zamanın kadavrasında...Rendelenmiş sözcükler masalarda mı yaşar sadece?...Söyle öyleyse nasıl bir masalsın sen;Bir varmış, bir yokmuş Evvel zaman içinde..